

ಬಿಲ್ಲು, ತುಳ್ಳಿ, ಮೆಲ್ಲಿಗೆ, ತುಂಬೆ, ಜಲಾರಿ, ಜಾಬೆ... ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ‘ನೇರಳೆ ಜಲಪ್ಪೆ’ ಅಂದ. ಉಂಟಿಂದೆ. ‘ಯಾವ ಜಾತಿಯದು? ಹಣ್ಣಿಗಳವೇಯೆ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ‘ಜಂಬು ನೇರಳೆ. ಯಿತು ಮುಗಿತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ ಕೊಂಬೆಗೆ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಇದೆ ವಿಧಿಲ್ಲಯ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆವ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯ ಹಣ್ಣಿಗಳ ರುಚಿ, ಹೊಗಳ ವರಣ, ಪರಿಮಳ ಬೇರೆಲ್ಲಿಯೂ ಇರದು’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ನೇರಳೆ ಮರದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವ. ರಾಮ ಗೋಕ್ಕು ನೋಡಿದ. ಮೇಲಕ್ಕೆ ಜಿಗಿದು, ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿ ಕೆಂಪು ಕೂಡಲೆ ನಾನು ಒಡಿದ ಸರಿಗೆ ಚೋಗಸೆಯವು ರಾಮವರ್ಣದ ಫಲಗಳು ಉದುರಿದವು. ಉಪ್ಪನಿರನ್ನಿ ನೆನೆಂದ ನೇರಳೆಹಣ್ಣು ತಿನ್ನಲು ಹಿತವೆಂದ. ನಾನು ಮನೆಗೆ ಓಡಿ ಮನ್ನನ ಮರಗಿಯಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪ, ನೀರು ಹಾಕಿ ತಂಡ ಹಣ್ಣಿಗಳನ್ನು ನೇನೆ ಹಾಕಿದೆ.

ನೀನು ಓಡುವಾಗ ಸೀರೆ ನೆರಿಗೆ ಕಾಲಿಗೆ ತೊಡರಿ ಬೇಳುವಿಯೆನೋ ಎಂದು ಆತಂಕವಾಯಿತೆಂದು ನುಡಿಯತ್ತಲೇ ಹಣ್ಣೊಂದನ್ನು ಬಾಯಿಲ್ಲಿಟ್ಟು ಚಪ್ಪರಿಸಿದ. ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಳಿತ ಹಣ್ಣಿಗಳನ್ನು ಅರಿಸಿ ಹೊಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಶರಿರಿಯನ್ನು ನೆನೆದು, ಆ ತಾಯಿಯ ಕಥೆ ಹೇಳಿದ. ಹೇಳುವಾಗ ಬಾಯಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡ ರಸ ಕಟ್ಟವಾಯಲ್ಲಿ ಜಿನಿತ್ತು. ನಾನು ಅದನ್ನು ಸೆರಿಗಿಂದ ಒರಿಸಿದೆ. ಪಟ್ಟುಸೀರೆ ಸೆರಗು ಕರೆಯಾಗುತ್ತೆ ಅಂದ. ನಿನ್ನ ಎಂಜಲ ಕರೆಯ ಸೆರಗು ನೋಡಲು ಬೆಂದಪೆಯೆ. ಸ್ನ್ಯಾಯಂವರದಲ್ಲಿ ಮಾಲೆ ತೊಡಿಸುವಾಗ ಓರಗ್ಜೀನಿಂದ ನೋಡಿದಂತೆ ನೋಡಿದ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅಗಿನ ಪ್ರಳಕ ಮರುಕಳಿತ್ತು.

‘ನೀನೇ ಹೊಲ ಉತ್ತು ಬಿತ್ತುತ್ತಿರುಯಂತೆ! ಲಕ್ಷ್ಮಣಿಗೆ ಉಮ್ಮೆಳೆ ಹೇಳಿದಳಂತೆ. ಅದ್ದೀದೆ? ಈಗ ಯಾವ ಬೆಳೆಯದೆಯೆಂದ. ‘ಈ ತೋಟದ ಆಚೆಗಿದೆ. ರಾಗಿ ತೇನಿ ಕಾಳು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದೆ’ ಎಂದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣವೆದ.

ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆದ ರಾಗಿ ಹೊಲವನ್ನು ಕಂಡು ಹಣ್ಣಿತನಾಗಿ, ತಬ್ಬಿಗೆ ಸಿಗಿವಷ್ಪತಿ ಬೈರನ್ನು ಎದೆಗಟ್ಟಿ ತನೆಗೆ ಮುತ್ತುಕೊಟ್ಟು. ನನ್ನ ಮೃದುವಿರ್ದಿತ್ತು. ಹಾಲಿಂದಿದ ತನೆಯಿಂದನ್ನು ಹರಿದು, ಎಡ ಅಂಗ್ರೇಟ್ಟು ಬಲದಂಗ್ರೇಯಿಂದ ತಿಕ್ಕಿ, ಗಾಳಿಯೂದಿದ. ಹಿರಿಕಾಳಗಳ ನಡುವೆ ಬಿಳಿಕಾಳಗಳು ಅವನ ಅಂಗ್ರೇಯಲ್ಲಿ ಪಚ್ಚೆ, ಮುತ್ತುಗಳಂತೆ ಹೋಳಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ನನ್ನ ಬಾಯಿಗಿನ್ನು ಹಾಕಿ ಉಳಿಯದನ್ನು ತನ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಡು ದವಡೆಗೆ ತಂಡು ನುರಿಸುತ್ತು, ‘ಇದರ ಹಾಲು ಅಮ್ಮನೆದ ಹಾಲಂತಿದೆ’ ಅಂದ. ‘ಅದು ಭೂತಾಯ ಎದ್ದಹಾಲು’ ಅಂದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಬೆವರೂ ಹಾಲಾಗಿ ಕೂಡಿದೆ ಮೃದು ಅಂದವನು, ಚಿಕೆ ಮಣಿನ್ನು ಕಟ್ಟಿಗೆಸ್ತಿ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಮಣಿಕಣ ಮೆತ್ತಿದ್ದ ತುಟಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಹಣೆಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು.

ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಹಣ್ಣಿಗಳನ್ನು ಚೋಗಸೆಗೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನಾಡಿಯತ್ತ ಹಣ್ಣೆ ಹಾಕಿದ. ನಾನು ಮುತ್ತುಗಾದ ಎಲೆ ಸಹಿತ ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ

ಹೋದೆ. ಅವನು ‘ಆ’ ಎಂದು ಬಾಯಿ ತೆರೆದ. ದಪ್ಪ ಹಣ್ಣನ್ನು ಅವನ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿದೆ. ಅವನು ಅಂಥಿದೇ ಹಣ್ಣನ್ನು ನನ್ನ ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟು, ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಚಪ್ಪರಿಸಿ ರಸವಿಂಡವನ್ನು ನುಂಗುತ್ತ ಹೇಳಿದ, ‘ಜಾನಕೆ ಬೆಂಬವನ್ನು ಹೆಚ್ಚೆ ದೂರಕ್ಕೆ ಉಗಿಯುವ ಪಂಧ್ಯ ನಮ್ಮಿಭ್ರಾ ನಡುವೆ. ಸೋತವರು ಗೆದ್ದವರನ್ನು ಹತ್ತು ಕ್ಷಣಿ ತೊಡೆ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.’ ‘ನನಗೆ ಸಮೃತಿ ಎಂದೆ. ಮೊದಲು ನೀನು ಎಂದ. ಪಂಧ್ಯಕ್ಕೆ ಕರೆದ ನೀನೇ ಮೊದಲು ಅಂದೆ. ವಾದಾತ್ಮಕ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಉಗಿಯಲು ಒಂದಬಟ್ಟೆವು.

ರಾಮನನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾಗವನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತ ತುಟಿಗಳನ್ನು ಮುದಂಕ್ಕೆ ಹಾಚಿದಾಗ ನಾನು ಉಗಿದು ಬಿಟ್ಟಿನೆಂದು ಅವನು ಒಂದು ಅಡಿಯವು ದೂರಕ್ಕೆ ಉಗಿದು ಗೆದ್ದೆ. ಅವನನ್ನು ನನ್ನರುದು ತೊಡೆ ತುಂಬುವಂತೆ ಕುಳಿರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಅವನು ಹಂಸದೊಂದು ರೆಕ್ಕೆಯವು ತೂವಿದ್ದ! ‘ಭಾರಬಿಟ್ಟು ಕುಶಿತೂಕೊ ಇತ್ತುವು ಪುಲತಿಲಕ್’ ಎಂದೆ. ಅವನು ನೆಲದ ಮೇಲಿದ್ದ ತನ್ನರುಡೂ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮೇಲಿತ್ತಿ ಈಗ ಭಾರವಾಗಿದೆಯೆ ಎಂದ. ನನ್ನರುಡು ಹೋಳುಗಳನ್ನು ಅವನ ಕೊರಳ ಸುತ್ತ ಬಳಸಿ ಸಮತೂಕವಾಯಿತೆಂದೆ. ರಾಮ ನನ್ನ ಕೆಸ್ಗೆ ಕೆಸ್ಗೆ ಒತ್ತಿ ನಾನಿಗ ಸೀತಾರಾಮ ಅಂದ.

ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಹಲವಿನ ತೊಳೆ ಬಿಟ್ಟಿ, ಬೀಜ ತೆಗೆದು ದೊಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜೇನುತ್ತಪ್ಪಕ್ಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದು. ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಮಂದಗಾಮಿ ಕನೆಮೋಡಾಗಳ ಕಂಡು, ನೆಲದ ಮುಂಗಾರ ಕರೆಗಿತೆ ನನ್ನದೆಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತ ಅರಂಭ ಮಾಡುವ ಆಸ ಹುಟ್ಟಿಕ್ಕಿ. ಚೇನು ಹಿಡಿದ ಹಲಸಿನ ಹೋಳಿಗಳ ದೊಷೆಯನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನನ್ನ ಮುಂದಿರಿಸುವಾಗ ಹೇಳಿದ, ‘ಈ ಮುಂಗಾರಿಗೆ ಹೊಲ ಮಾಡಿ ಬೋಯ ಮಾಡಬಹುದು ಇಲ್ಲ.’

‘ಕ್ಷಣಿಗೆ ನೆಗಿಲು ಎತ್ತುಗಳು ಬೆಂದವೇ’ ಅಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಣ. ‘ಬಾಣಗಳವೆಯಲ್ಲ’ ಅಂದೆ. ‘ಅವು ಇರುವುದು ರಕ್ಷಣೆಗೆ. ಮೊನಚು ಮೊಂಡಾದ ಬಾಣಗಳು ರಕ್ಷಣೆಗೆ ತರವಲ್ಲ’ ಅಂದೆ. ‘ಕುಲಮೆ ಇರಿಸಿ ಕಾಸಿ ಬಿಡಿದರೆ ಮೊನಚಾಗದೆ’ ಎಂದೆ. ಆಗನುವಿದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿಗೆಯ ಸೂಚನೆ ಇಣುಕಿತು. ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಲೆಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು. ಅದು ಸಮೃತಿಯೋ ಅಸಮೃತಿಯೋ ತಿಳಿಯದಾಗಿತ್ತು.

ರಾತ್ರಿ. ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಗುಡಿಸಲ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಪಹರೆಗೆ ನಿತಿದ್ದು. ನಾನು ರಾಮನಿಗೆ ತನು ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಾಲಿಗೆದ್ದೆ. ನಿದ್ದ ಹಿಡಿಯದೆ

ಹೋರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮ ಹೇಳಿದ, ‘ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೋಯವೆದರೆ ಗಿಡಮರ ಕಡಿಯವುದು. ನಮಗೆ ಗೋಚರವಾಗದಂತೆ ಸಹಜೇವನ ನಡೆಸುವ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಅನಾಧವಾಸಿಸುವುದು. ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ನಿರಾಶಿತೋಜಿಸುವುದು. ಪರಿಸರದ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕೆಡಿಸುವುದು. ಹೊಂದಾಟಕೆಯ ಕೊಂಡಿ ಕಡಿಯವುದು. ಜಲಾಶಯಗಳ ದುಬಳಕೆ. ಅಯೋಧ್ಯೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಹಿಗೆ ಆದುದು ಚರಿತ್ಯೆಯಲ್ಲಿದೆ. ನಾವು ರೈತರಲ್ಲ ಜಾನಕಿ. ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿರುವ ಸಂಗೋಪನ ತತ್ತ್ವ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯಂದು. ಲಕ್ಷ್ಮಣಿಗೆ ಇದು ಸಮೃತಿಯೆಂದು ತಿಳಿದೆಯೆ? ನಿನ್ನ ಹೇಳಿದನ್ನು ನಿರಾಶಿಸುವುದು ಅವನ ಸಂಖವಲ್ಲ ಅನ್ನವುದನ್ನು ಮಾರೆಯಬೇಕಾದ ಕಾಡನಲ್ಲಿ ಆಗಂತುಕರ ವೈವಾಸಾಯ ಸರಿಯಲ್ಲ.’

ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದಂತೆ ರಾಮ ಮಿತಿಭಾಷಿ. ಅವನಾಡುವ ಮಾತನ್ನು ಅದರ ಜಾಡಿನಲ್ಲೇ ನಮೋಳಿಗೇ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನ ಇಂತಿತನ್ನರಿಯಬೇಕು. ಅಂಥವನು ಇಂದು ಇಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಿ ಅಳಕ್ಕಿರು ಮಾಡಬಹುದ್ದು. ಈ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕ ಸಂಕ್ಷಿಗೆ ಅನ್ವಿತಿತು.